

K. L. SLATER

BÍZZ BENNEM!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

*A lányomnak, Francesca Kimnek
Köszönöm a szeretetet és a támogatást a kezdet kezdetétől.*

Na, végre ágyba bújtak! Fogsz egy marék gyufát, egyenként meggyújtod őket, és figyeled, ahogy elégnek, és csak egy kis fekete foltnyi hamu marad utánuk.

A kandallóban a parázs épp hamvadóban, de azért maradt egy fehérre izzó mag mélyen bent közepén, ami még mindig elég forró ahhoz, hogy segítsen egyszer és mindenkorra jóvátenni és egyenesbe hozni a dolgokat.

„Két lötytyedt székpárna álldogál a padlón, négy lötytyedt székpárna álldogál a padlón.” Vices a Tíz zöld üveg dallamára énekelni.

Közvetlenül melljük tolod a széket, úgy, hogy a kárpitjuk összeérjen. Óvatosan kiveszel két izzó széndarabot a hamuból a fogóval, gondosan elhelyezed őket a párnák közepén. Hátradölsz, és figyeled, ahogy beleolvadnak, és jó mélyen besüppednek a párnákba.

Az izzó gömbök mohón belesüppednek a puha szivacsba, a párna megperzselődött huzata összezugszorodik, mintha menekülni próbálna.

Egy nesz sem hallatszík, élvezed a csendet.

Megigézve nézed, ahogy a kicsiny lángok táncba kezdenek, és csinos, ám halálos nyelvüket nyújtogatják. Erejük egyszerre ejt ámulatba, rémít meg és vigasztal. Érzed, hogy a védőréteg, amivel éveken át próbáltad óvni magad, lefoszlik. Szükséged volt rá, hogy esélyed legyen átvészelni minden egyes napot és részeg éjszakát, de most már biztonságban vagy. A lángok biztonságot adnak.

Persze sokszor próbáltad elmondani nekik, és próbáltál segítséget kérni. De nem értették, mit akarsz elmagyarázni. Most pedig a sűrű, maróan kénfüstös levegőben mindenki láthatja páni félelmedet és szomorúságodat.

Nem szabad köhögni. Fel ne ébreszd a kis butuskákat, nehogy sírjanak vagy kiabáljanak! Csak álmodjanak tovább, nemsokára úgyis megtudják.

A lángok egyre növekszenek, majd egybeolvadnak. Jól tudod, ez annak a jele, hogy halkán azt ígérik, segíteni fognak, egy másodpercre mégis megkísért, hogy meggondold magad. Eltaposhatod a lángokat, és segítségért kiálthatsz. Felébresztheted őket.

És akkor meghallod.

– Hadd tegyük a dolgunkat! – suttogják a lángok. – Reggel minden jóra fordul.

Ekkor végérvényesen eldöntöd, hogy elmész.

1. FEJEZET

NAPJAINKBAN

Anna

A KIS EZÜSTSZÍNŰ AUTÓ túl gyorsan közeledik a másik irányból, ahogy beveszi a kanyart, a sofőr elveszti az uralmat a jármű felett, és áttér az úttest ellenkező oldalára.

Minden nagyon gyorsan történik: nincs ideje lassítani, de még a járdára felhajtani sem.

A kocsi kemény, tompa puffanással ütközik bele az előttem haladó motorkerékpárba. A motoros a levegőbe repül, fél fordulatot tesz, majd arccal az úttestbe csapódik. A fém sebesült állatként visítva hajlik és tekeredik, kezemet az arcom elé kapom, de az égett gumi szúrós szaga így is megtölti a tüdőmet.

Beletaposok a fékbe, és kipattanok a kocsiból, az ajtaját nyitva hagyom, az autó az út közepén marad. Csak állok ott, és nyeldesem a számba toluló, émelyítő ízű nyálat.

Mintha lefagyott volna az idő. Csend borul rám, amely egymagában is fülsiketítő, sőt, egy pillanatra beleveszek a körülöttem örvénylő, üres morajlásba.

Hirtelen megtörik a varázs, ahogy kinyílik az ezüstszínű autó ajtaja, és egy negyven körüli, farmert és rövid, rózsaszín kabátot viselő nő támolyog ki belőle, aztán az út szélére hány. A haját eltartja az arcától, mintha fontos lenne, hogy össze ne mocskolja.

Abban a töredék másodpercben felismerem.

Senkivel sem lehet összetéveszteni azt az arcot.

Majdnem elfelejtek levegőt venni. A torkom összeszorul és kiszárad, a szívem meg úgy összezsugorodik, hogy szinte azt érzem, aszott barackmagként himbálózik a mellkasomban.

Tizenkét évvel ezelőtt, amikor kikerültem a kórházból, minden szabad percemet azzal töltöttem, hogy megpróbáltam a nyomára jutni, bár csak néhányszor és rövid időre találkoztam vele.

Olyan fiatal, kétségbeesett és naiv voltam akkoriban! Senkim sem volt, hogy segítsen, úgyhogy kőfalba ütköztem: a nő egyszerűen felszívódott.

Végül be kellett látnom, hogy szem elől tévesztettem. Nem tehettem mást: imádkoztam, hogy tényleg létezzen a karma, ő pedig megkapja a jussát azért, amit velünk tett.

És most itt van előttem. Még egy életet tönkretett.

Figyelem, ahogy megáll mögöttem egy fekete Mercedes, az ősz hajú sofőr kiszáll, kibújik a drága zakójából, és a nő vállára teríti. Karjaival óvja, vigasztalja, megnyugtatóan mormol valamit a fülébe.

Valahogy magához vonzza a többieket, elhiteti magáról, hogy rendes ember.

Annyira ironikus!

Látszólag a semmiből összeverődik egy csomó ember.

Fontolgtatom, hogy visszaülök a kocsimba, és elhajtok. Az egyik részem legszívesebben otthagyná őt, de hát erről szó sem lehet.

Még egyszer nem hagyhatom futni.

A zűrzavar közepette a szemem az úttesten hosszában elterülő, sérült alakra téved. A motorbicikli darabjai szertesztét hevernek körülötte, mintha cakkos szélű, fémből készült konfettit szórtak volna szét.

Mit sem törődve az utca túloldalán gyorsan növekvő csődülettel, lekuporodom mellé, és kitapintom a pulzusát. Reszkető kézzel, óvatosan fogom a csuklóját, és egy pillanatig azt hiszem, hogy a nő már megint megtette, mert semmit sem érzek az ujjaimmal. Nem ad életjelet.

Aztán megrebbe a szeme, én pedig kifújom a levegőt.

Az emberek kitódulnak a Green Roadot szegélyező kicsi, sorházi lakásokból, ujjukkal mutogatnak, a szájuk tátva marad.

Ismét lenézek rá.

Egy cérnaszálon függ az élete, érzem. Ha most kisiklik a kezem közül, sosem bocsájtom meg magamnak.

Az a rémült fiatal lány, aki azt sem tudta, mihez kezdjen, már régen nincs sehol.

Ez alkalommal talán tudok valamit tenni.

A motoros arccal a földre esett, a bal oldalára. A feje alól sűrű folyadék szivárog elő, mintha rubinvörös melasz lenne.

Lefelé nyújtom a kezem, hogy megsimítsam az arcát, de a kezét nem engedem el.

Korombeli lehet: harmincas évei elején vagy közepén járhat szerintem. A bőre sima, hosszú, sötét szempillái rebegnek, mintha álmodna.

Minden figyelem az út túloldalára irányul, ahol a nő bömböl.

Szinte egyetlen karcolás nélkül megúsza, de hát mindig is olyan ügyesen játszott a áldozatot, hogy meg sem lepődöm.

Próbálom nem bámulni, nehogy eláruljam magam, de felesleges aggódnom – senki másra nem gondol, csak saját magára.

Fogalma sincs, ki vagyok, és mit tett velem akkor régen.

Az igaz, hogy nagyon megváltozott a külsőm. Tizenhárom hosszú év telt el; a hajam sokkal sötétebb lett, és vagy huszonöt kiló felesleg van rajtam. Nyoma sincs már annak a naiv, karcsú lánykának, aki olyan könnyen megbízott bárkiben.

Hiszen a hozzá hasonló emberek nem szokták észrevenni maguk körül a jelentéktelen figurákat.

Életük során egy sor önző döntést hoznak, pusztítás jár a nyomukban, soha nem változtatják meg a véleményüket.

Egészen addig, amíg utol nem éri őket a bosszú.

Akkor aztán jól megszívják.

– Jön a mentő! – kiabálja valaki.

Most már egy seregnyi ember áll ott, és bámészkodik.

Tekintetüket vonzza a motoros, de nem sok együttérzést látok benne, sokkal inkább rosszul leplezett kíváncsiságot a véres részletek iránt, amelyek esetleg kiderülnek, ha még itt ténferegnek egy darabig.

Zsibbadtan feltápszokodom a térdeimről, fel akarok állni, és elmenni, mielőtt megérkezik a mentő.

Tudom, hogy mostantól szemmel tudom őt tartani a balesetről a helyi újságban megjelenő cikkek segítségével, és majd később tanúként jelentkezhetek a rendőrségen.

Egy nagy részem maradni akar, de sok mindent megtanultam a pszichológusomtól. Például, hogyan távolítsam el magamtól a gondolataimat, és értékeljem a helyzetet hideg fejjel és logikusan, hogy a legjobb döntést hozhassam.

Ha itt maradok, nem hinném, hogy meg tudom állni, hogy jelet rendezzek. Ezúttal biztosra akarok menni: minden cselekedetet, minden lépésemet gondosan megtervezem és átgondolom.

Nem hibázhatok.

Valami végigsimítja a kezemet, és lenézek: a sérült motoros szorosán rákulcsolja az ujjait.

Palakék szeme bevérzett és tágra nyílt, úgy tűnik, meg sem látja a körülötte állókat, mintha nem látna messzebbre az arcomnál.

Éles levegővétel után egyenesen a szemembe néz.

– Segítsen! – suttogja.

2. FEJEZET

TÖBB MINT ÖT ÉVE DOLGOZOM a Királyi Postánál.

Hetente hat napon át hajnali négyre állítom az ébresztőórát, kocsival megyek a kézbesítőirodába, időben ahhoz, hogy ötkor el tudjam kezdeni a műszakomat.

Mindig az az első dolgom, hogy irányítószámok szerint elrendezem a postát a körzetemben található címek alapján. Azután beleteszem a táskámba, és széthordom őket a Clifton lakótelepen: ennek az 1950-es években Nottingham peremén épült, szürke betonmonstrumnak az a kétes dicsőség jutott egykor, hogy Európa legnagyobb lakótelepe volt.

Egyszerűnek hangzik, de pontosan és időben kézbesíteni a postát messze nem könnyű dolog, és nem is alantas munka. Az emberek többsége nagy jelentőséget tulajdonít a postai szolgáltatásnak.

A többi postai dolgozó között akadnak olyanok, akiknek ez csak egy munka a sok közül, de én úgy vélem, nem kerül sokba, hogy megkönnyítsük az emberek életét.

A Beck Crescenten lakó Mrs. Graynek fekélyes a lába, úgyhogy péntek reggelenként az az első dolgom, hogy kiteszem a kukáját. Ezen a nyáron a szabadnapomon lenyírtam a füvet Mr. Bagley-nél, amikor kiújult az ízületi gyulladása. Mostanában, ha elkap az ajtónál, szünet

nélkül az egyetlen fiáról fecseg, aki Ausztráliában lakik. Nemelegszer legszívesebben azt kérdezném: „És hol van a kedves fia, amikor le kell nyírni a füvet, vagy ki kell váltani a recepteket?”

Persze nem mondom.

A kollégáim a kézbesítőirodában tényleg nagyon rendesek: tudják, hogy legjobb, ha békén hagynak, hadd végezzem a munkámat.

Már régen nem próbálnak bevonni az állandó beszélgetésükbe, amit a valóságshow-król meg a *Coronation Street* című szappanoperáról folytatnak; habár bevallom, hogy valami különös ozmózis folytan valószínűleg egytől egyig el tudnám mondani, mi történik azokban a műsorokban, amikről beszélgetnek.

Minden tökéletesen ment a munkahelyemen, aztán egyszer csak derült égből villámcsapásként megváltoztak a dolgok. Az igazgatóság úgy döntött, hogy át kell szervezni a kézbesítői körzeteket.

Amikor rám került a sor, Jim Crowe odajött a pultomhoz.

– Jóval három óra után szokott végezni, Anna – mondta, miközben a csíptetős jegyzetömbjét tanulmányozta. – Úgy gondoljuk, talán túl nagy a körzete.

Jimnél voltam interjún, amikor öt évvel ezelőtt megpályáztam az állást. Annyira izgultam előtte, hogy rossz buszra szálltam, és pár percet késtem.

Emlékszem, egy-két kérdést megismételt, amikor belezavarodtam, és azt mondta, hogy van elég időnk, amikor elfelejtettem, mit is akarok mondani.

Akkor adott nekem egy esélyt: megkaptam az állást. Szerintem azóta is odafigyel rám egy kicsit. Mintha bizonyos mértékig meg tudná érteni, hogy néha nehezen mennek nekem a dolgok.

Arról persze semmit sem tudott, mi történt velem azelőtt; senki sem tudott róla.

– De hát mindent megcsinálok, nem igaz? – válaszoltam.

– Egy- vagy kétórányi túlmunkával igen. De nem tudjuk tovább fizetni, Anna. A túlóra drága, és azt az utasítást kaptam, hogy csökkentsem a körzetét.

Néztem a kiütköző verejtékcseppeket a kopaszodó foltokon, ahol Jim haja ritkulni kezdett. Nem szóltam semmit, vártam, hogy találkozzon a tekintetünk, de egyre csak lapozgatta a papírjait a jegyzet-tömbjén.

Végül beleegyezett, hogy pillanatnyilag megtartsam a körzete-met azzal a feltétellel, hogy nem kérek túlórapénzt. Micsoda nagy-lelkűség!

– Meglátjuk, hogy fog menni – mondta. – Ha nehezen tud végezni vele, lehet, hogy át kell tennem egy másik körzetbe, talán Huntsmoorba. Ne haragudjon, Anna, ez most túlmegy az én hatás-körömön.

Vállat vontam, és elfordultam, de belülről perzselő forróság hasított a csontjaimba. *Senki* sem akarta a huntsmoori körzetet, pontosan ezért mindig az ügynökség embereivel töltötték fel.

A rettegett Huntsmoor: mocskos betontömbök és bedeszkázott ablakok tengere.

Csoda, ha a postás átverekszi magát a pórázukat rángató harci kutyákon meg a beszólogató, csuklyás fiatalokon, akik reggeltől estig, ha esik, ha fúj, az önkormányzati társasházak előtt tanyáznak.

A munkám segített, hogy egyenesben maradjak, hogy a napjaim leperegjenek. Segített átvészelni a nehéz időszakokat, amikhez nem akartam visszatérni.

Akkor és ott elhatároztam, hogy bármi áron megtartom a kézbe-sítői körzete-met.

.....

Kiderült, hogy feleslegesen aggódtam.

Ma van pontosan a hetedik nap, hogy a megszabott időn belül végeztem a körzetemmel, és nem kellett túlórát elszámolni.

Most aztán a főnökségnek nincs más választása, mint visszatáncolni, és engem békén hagyni. Rászállhatnak valaki másra, mert én megtaláltam a módját, hogy megbirkózzam a feladattal.

Legalábbis egyelőre.

Ma délelőtti percre pontosan végeztem, visszavitettem az üres postástáskát az irodába, és úgy akasztottam a helyére, hogy Jim biztosan meglásson. A lakók számítanak rám, és nem szeretik a változást. Nem örülnének egy új kézbesítőnek.

Először is, egy új ember honnan tudná, hogy a Buxton Crescenten lakó Benson család az összes interneten rendelt csomagját a 86-os szám alá kéri, ami az utca másik oldalán van?

Ki mondaná meg az új kézbesítőnek, hogy a kifogástalan Mr. Stainforth, aki naponta bejár a Canary Wharfra, és napi tizennégy órán át házon kívül van, úgy szereti, ha a levelei össze vannak fogva egy gumiszalaggal, hogy ne repüljenek szanaszét a folyosón?

Az ilyen részletek számítanak igazán az embereknek.

Amikor a mai műszakot befejeztem, lezártam a biciklimet a kinti kerékpártárolónál, és kocsival hazaindultam. Még rajtam volt a fényvisszaverő mellényem, és mivel októberhez képest elég enyhe volt az idő, még bele is izzadtam egy kicsit.

Emlékszem, alig vártam, hogy hazaérjek, belebújjak az otthoni ruhámba, és lazítsak egy kicsit a macskám, Albert társaságában, igyak egy forró csokoládét, és megnézzem az *Otthonok kalapács alatt* egyik felvett epizódját.

Ekkor húztam le résnyire a kocs ablakát, és fordultam be a Green Road sarkán.

Csak most visszagondolva jövök rá, hogy az utóbbi tizenhárom év minden egyes perce csakis azért a pillanatért volt – amely visszahozta őt hozzám.

Annak ellenére, hogy réges-régen feladtam a reményt, hogy egyszer megfizessen azért, amit tett, most kristálytisztán láttam az igazságot.

El volt rendelve, hogy újra rátaláljak.

3. FEJEZET

A REGGELI *NOTTINGHAM POST* FUTÓLAG ír a balesetről, egy bekezdést.

Bosszantó, hogy az autó vezetőjét nem említik név szerint; persze én már tudom az igazi nevét. Még azelőtről, hogy megváltoztatta.

Legalábbis feltételezem, hogy azt csinálta. Hónapokig próbáltam a nyomára bukkanni, de folyton zsákutcába jutottam, mintha olyasvalaki után kutattam volna, aki megváltoztatta a személyazonosságát, és eltűnt. De feltételezett névtelenségének most egyszer s mindenkorra vége, a balesetnek köszönhetően.

Éjszaka sokat gondolkodtam a helyzeten, és szerintem most az a legfontosabb, hogy kapcsolatban maradjak a motorbiciklis áldozattal.

Ha ez sikerül, biztos lehetek benne, hogy azonnal megtudom a fontos információkat. Letagadhatatlan kapcsolatban állok a sofőrrel, tehát bárhogyan próbálkozik, a nő nem menekülhet. Most, hogy a rendőrséget is bevonták, semmiképpen sem.

Mielőtt elhagytam a helyszínt tegnap, egy civil ruhás rendőrnő felvette az adataimat. Azt mondta, rövid időn belül felkeres a rendőrség, hogy vallomást tegyek, és akkor szemtanúként előadhatom a kulcsfontosságú bizonyítékokat.

Kivágom a cikket, és kiterítem az ebédlőasztalra, mielőtt elpakolom a reggeli edényeket meg a bögrémet.

Kint a kocsiban épphogy csak bekötöm magam, amikor eszembe jut, hogy nem ellenőriztem a tűzhelyet. Az elektromos készülékekkel kapcsolatban nem árt az óvatosság. Jobb félni, mint megijedni.

Kinyitom a konyhaajtót, és bekukkantok, de máris látom, hogy elzártam a tűzhelyet, és még a mosolygó arcot is ráragasztottam a gombjára.

Újra bezárok, és elindulok a kórházba, közben az újságcikk jár az eszemben.

A motoros teljes nevét megírták: Liam Bradburynek hívják, és fejsérülése ellenére stabil az állapota. Jelenleg a nottinghami Queen's Medical Centre-ben ápolják, amit a helybeliek QMC-ként ismernek.

Ma reggel felhívtam a QMC-t, és a recepciós nagyon meglepődött, amikor megmondtam neki, hogy én vagyok az, aki az úttesten ült, és fogta Liam kezét, amíg a mentő megérkezett. Ezek után készségesen megadta a kórterem számát.

Nincs nagy forgalom, tizenöt perc sem kell, hogy a kórházba érjek.

Fáradt üzletsorok mellett hajtok el, ahol egy-két nyugdíjas házaspár kászálódik ki a kocsijából. Fiatal nők lépkednek a járdán, teljesen lefoglalja őket a telefonjuk, közben megfedkeznek maszatos, totyogó gyerekeikről, akit rikítóan színes babakocsiban tolnak a város felé.

Leparkolok, a kórház előcsarnokában megállok egy kicsi, de nagyon drága boltnál, veszek egy kis gyümölcskosarat, aztán a lift felé indulok.

Fent, a nyolcas osztályon csak úgy beengednek, meg sem kérdezik, ki vagyok – azt kell mondanom, hogy a biztonsági rendszer egyszerűen nevetséges.

Megérdeklődöm egy nővértől, merre van Liam ágya.

– Ön a rokona? – Fürkészőn néz rám a nővérpult fölött. – Csak annyi, hogy éppen pihen, és nincs látogatási idő.

Elmagyarázom, ki vagyok.

– Csak látni akarom, hogy jól van-e – mondom.

Követem a nővért végig az osztályon egy egészen kicsi, egyszemélyes kórteremig a folyosó végén. Szinte eláll a lélegzetem, amikor meglátom őt.

Bár tele van zúzódásokkal, vékony műanyag csövek állnak ki belőle, és az arcát szinte teljesen eltakarja az oxigénmaszk, önkéntelenül az ötlik az eszembe, milyen vonzó férfi. Dús, barna haját aranyló napfény itatja át, most ugyan fakó és fénytelen, de gyönyörű csillogást ígér.

Úgy néz ki, mint Danny. Szokatlan a „fiútestvér” meg a „vonzó” szót egymás mellé tenni, de Danny szép volt kívül-belül, és Liam szögletes állkapcsa meg távol ülő szemei még jobban megerősítik bennem az érzést, hogy mindennek így kellett történnie.

A gyümölcskosarat a mellette lévő éjjeliszekrényre helyezem.

– Tompa fejsérülést szenvedett, de stabilizáltuk az állapotát – mondja a nővér, miközben kisimítja az ágyneműje ráncait. – De hogy szegény nagymamája hogy fog vele boldogulni, ha hazaengedjük, azt nem tudom.

Azt gondolom, kicsit idős ahhoz, hogy a nagymamájával lakjon, de a mai lakásáruk mellett egy csomó ember be sem tud lépni az ingatlanpiacra, szóval nem akarom kritizálni.

A saját szerény kis sorházi lakásomra gondolok. Persze nem nagy szám, de legalább az enyém. Az enyém... hát, már vagy tizenhárom éve.

Szeretném, ha a nővér egyedül hagyna velem, hogy gondolatban visszapörgethessem a tegnapi eseményeket.

Liam sápadt keze ernyedten hever a halványkék kórházi takarón, a szemhéja teljesen mozdulatlan, nem rebeg úgy, mint amikor az úttesten feküdt.

Ahogy a nővér kilép, hogy szót váltson valakivel, megragadom a lehetőséget. A táskámért nyúlok, kiveszem a telefonomat. Nem tart sokáig, hogy megtegyem, amit akarok, és sikerül is. Szinte azonnal hallom, hogy a nővér megint a hátam mögött motoszkál.

– Azt hiszem, mennem kell – mondom.

– Elnézést kérek, de minden látogatóra ugyanazok a szabályok vonatkoznak. – Rám néz, és kissé megenyhül az arca. – Visszajöhetne hat óra körül. A nagymamája is itt lesz, biztos szeretné megköszönni magának, amit az unokájáért tett.

Lenézek Liam kezére.

– Bárki megtette volna ugyanezt – válaszolom.

Visszasétálok a kocsihoz a hideg, szürke, szemerkélő esőben.

Általában, ha valamilyen okból nem tudom, mihez kezdjek, sétálok egyet a Colwick Parkban, ami mindössze egy kőhajításnyira van sneintoni otthonomtól.

Szeretek üldögélni, és nézni a tavon bukdácsoló vadkacsákat; annyira egyszerűen és ráérősen élnek. Régebben majdnem minden nap vittem magammal kenyeret a füves tópartra, de a kacsák mind odatódultak, teljesen megőrültek érte, úgyhogy erről leszoktam.

Szilárdan kézben kell tartani a dolgokat, ha az ember azt akarja, hogy minden rendesen működjön. Ennyi az egész.

Ma túl hideg van, és esik, úgyhogy nem megyek ki a parkba, hanem hazahajtok, hogy megvárjam a hat órát, amikor hivatalosan is látogatási idő lesz a kórházban. Mielőtt bemegyek a házba, bekukkantok a szomszédba, Mrs. Peathez.

Bekopogok a kis oldalsó ablakon, ő felnéz a keresztaszemes hímezésből.

– Minden rendben, Mrs. Peat? – kiabálok be az ablakon.

Elmosolyodik, bólint, húsos kezével felém int.

Van egy jelrendszerünk: bekopogok az ablakon, és ha szeretné, hogy beugorjak hozzá, int nekem, én meg körbemegek, kinyitom a hátsó ajtót a pótkulccsal, ami az ajtó mellett álló, koszos tejesüveg alá van rejtve.

Néha csak úgy bemegek, akkor is, ha nincs rám szüksége. Gyakran együtt teázom vele, hogy megtörjük a napja egyhangúságát. Ennyit megtehetek a kedvéért.

– Igazán szólíthatnál Joannak – zsörtölődik, de nem tudom megtenni. Egész életemben szomszédok voltunk, és vannak változhatatlan dolgok, nem igaz?

Mrs. Peat nekem mindig Mrs. Peat marad.

Ketten a házi gondozójával, Lindával biztosítjuk neki a megfelelő ellátást. Valójában nem is okoz gondot.

Az a haszontalan lánya, Janet-Mae több mint ötven mérföldnyire lakik, és ha Mrs. Peatnek szerencséje van, havonta egyszer eljön látogatóba. De lefogadom, hogy nagyon gyorsan ide fog érni aznap, amikor egyikünk kimeredten találja szegény anyját a karosszékekben, és el kell adni a házát. Persze ezt soha nem mondtam senkinek.

Amikor hazaérek, Albert a hátsó ajtó mellett üldögél, és türelmesen vár. Mindig próbálok egyenesen hazamenni a műszakom végén, hogy mindennap ugyanabban az időben kapjon enni. Albert tudja értékelni a rendszerességet.

Az emberek hajlamosak azt gondolni, hogy a macskák nem társas lények, de ez nem igaz. Albert minden tekintetben tőlem függ.

Természetes, hogy éjszakára sosem engedem ki; ha arra gondolok, hogy az utcán kóborol, nem tudok elaludni. Tudom, mennyire borzasztóak az emberek, és nem mindig az idegenek bántják a háziállatot.

Becsukom a szemem, és visszagyömöszölöm a fájó emlékeket az elmém legmélyén lapuló képzeletbeli dobozba, ahogy a pszichológusom tanította. Most nem alkalmas az idő, hogy a múltba révedjek.

Miután megettettem Albertet, végiglapozom a többi helyi sajtóterméket, amiket azért vettem, hogy találok-e még valamit a balesetről. Pár helyen megemlítik egy-két sorban, de nem olyan bőven, mint a *Nottingham Post*. Azért azokat is kivágom, és beteszem a másik cikk mellé.

Megnyitok egy új mappát a laptopomon, és megteszem az első bejegyzéseket: felírom az aznap délelőtti kórházi látogatásom idejét és Liam állapotát. Kétszer is meggyőződöm róla, hogy feljegyeztem, amit a nővér mondott róla: a nagymamájával lakik.

Semmit sem bízok a véletlenre.

Kiteszem Albertet az előtérbe, hogy ne zavarjon. Megnyitom a fényképet a telefonomon; sokkal jobban sikerült, mint gondoltam.

Sietve kaptam le, amikor a nővér kilépett a kórteremből, és még abban sem voltam biztos, hogy rendesen ráfókuszált-e a kamera. De a kép nagyon éles, Liam sápadtan és összetörve fekszik a kórházi ágyán, csövekkel és érzékelő tappancsokkal borítva.

Csinálok egy újabb fájlt a laptopomon, oda mentem el a fényképet, miután e-mailben elküldtem magamnak.

Nagy kár, hogy nem jutott eszembe egy képet csinálni róla, ahogy tegnap ott feküdt sérülten az úttesten. El tudom képzelni, hogy Liam bosszankodni fog miatta, ha jobban lesz.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Nem egészen úgy sikerültek ma a dolgom, ahogy reméltem vagy számítottam rá.

Úgy képzeltem, hogy reggel bemegyek a kórházba, az ágyán ülve találok Liamet, és mindent elmond, amit a rendőrség kiderített arról a nőről, aki elkaszáta.

Megint megnézem a róla készült fotót, és elnehezül a szívem. Még most is kábult a sok gyógyszeről, amit beadtak neki.

Azt sem tudja, hogy egyáltalán létezem.

Hallgatom az óra ketyegését és Albert karmolászását a nappali ajtaján, aki így kéri, hogy engedjem be.

Máris megbántam, hogy reggel betelefonáltam, hogy beteg vagyok. Mi lesz, ha a főnökség valaki mást küld a körzetembe, és az jobban végzi el a munkát?

Be kellett volna mennem. Nem kockáztathatom, hogy rájöjjenek az igazi okára, hogyan tudok túlóra nélkül végezni a körzetemmel.

Amikor felállok az asztaltól, és leülök a fotelba, lepillantok a kopott gyapjúszövetre, ahol évekig anya nyugtatta a karját.

Csend van a házban, csak a hűtőszekrény halk zümmögése halatszik időközönként. Nehéz, fullasztó a levegő, rám borul, mint egy köpeny, amiből kellemetlen emlékek szivárognak.

Gyerekkorunkban senki sem ülhetett bele anya foteljébe. Azt is észrevette, ha akár csak egyetlen hüvelyknyire elmozdítottuk a párnáját.

Azt szerette, ha úgy maradtak a dolgok, ahogy hagyta őket.

Lehunyor a szemem, érzem, ahogy a csuklóm vékony, sápadt bőréhez nyomódik a durva szövet.

Már nem tehet semmit az ellen, hogy most itt ülök.

Egyikük sem tehet semmit.